

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. M., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
se sídlem S.K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. května 2023, č. j.: CPR-16599-3/ČJ-2023-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo k odvolání žalobce zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 20. 3. 2023, č.j. KRPA-100616-9/ČJ-2023-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 12 měsíců tak, že část výroku ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví ode dne, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie.“ se mění a nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví ode dne, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie na základě stanovené doby k vycestování podle § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.“ s tím, že ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce předně namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s nepřiměřeně přísnou délkou správního vyhoštění, kdy se ze strany žalobce jednalo o nelegální pobyt pouze v rámci dvou měsíců. Žalobce navíc zjistil, že mu byla zrušena zaměstnanecká karta až při příležitosti dostavení se na OAMP za účelem jejího prodloužení. Správní orgány také podle žalobce vůbec nezohlednily skutečnost, že se nijak neskrýval a sám se dostavil k na policii tuto skutečnost řešit. Žalobce měl také za to, že pobývá na území České republiky legálně. Pokud by jej OAMP vyrozuměl o zániku zaměstnanecké karty, tak by tuto situaci řešil dříve a nedostal by se do situace nelegálního pobytu, což správní orgány podle žalobce nezohlednily. Žalobce též poukazoval na svoji dosavadní trestní bezúhonnost.
3. Žalovaný se rovněž podle názoru žalobce nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány podle žalobce rezignovaly na zjištění veškerých hledisek pro posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uznal, že na území České republiky pobýval nelegálně dva měsíce, ale v kontextu s důvodem nelegálního pobytu, kdy zde měl pracovní zázemí a neměl ponětí, že mu zaměstnanecká karta zanikla, tak bylo namístě mu uložit povinnost opustit území a nikoli rovnou správní vyhoštění, které má pro jeho život fatální důsledky.
4. Žalobce tak tedy má napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci, pročež navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které shledal naplnění znaků skutkového podstaty ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona. Vyjádřil přitom také svoje přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně

vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

6. K žalobcem uplatněným námitkám pak žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že se v rámci vedeného správního řízení zcela dostatečně vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo. Žalovaný je také přesvědčen o tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, pročež navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Žalobce se dne 20. 3. 2023 dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně za účelem řešení své pobytové situace, když v rámci kontroly předložil k prokázání svojí totožnosti biometrický cestovní doklad vydaný Ukrajinou č. X. V tomto cestovním pase neměl žalobce vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu. Poslední vstupní razítko do schengenského prostoru přes Maďarský hraniční přechod bylo v předmětném cestovním dokladu vyznačeno dne 29. 1. 2022. Dne 13. 3. 2023 žalobce předložil ukončení pracovního povolení ke dni 8. 8. 2022, pročež došlo k zániku zaměstnanecké karty ke dni 7. 10. 2022.
9. Správní orgán prvního stupně zahájil dne 23. 3. 2023 správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce byl týž den za účasti tlumočníka vyslechnut jako účastník správního řízení, kdy uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu na území České republiky. Dostavil se k vyřešení svého pobytu poté, co mu na Ministerstvu vnitra sdělili, že mu zanikla zaměstnanecká karta, kterou měl řešit jeho zaměstnavatel. Do schengenského prostoru (konkrétně do České republiky) přicestoval 27. nebo 28. ledna 2022 na základě zaměstnanecké karty pro Českou republiku za práci. O zániku své zaměstnanecké karty se dozvěděl až 13. března 2023, a proto se dostavil řešit svoji pobytovou situaci až nyní. O azyl v České republice ani o dočasnou ochranu nikdy nežádal. Prostředky k pobytu si zajišťuje prací. Zdravotní stav hodnotí jako dobrý s tím, že neužívá žádné léky. Disponuje finančními prostředky na vycestování i pobyt. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný. V České republice má sestru požívající dočasnou ochranu. Na území České republiky nemá žádné závazky, pohledávky ani majetek. Nenachází se zde ani žádné osob, vůči které by měl žalobce vyživovací povinnost anebo kvůli které by ukončení pobytu žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Před příjezdem do České republiky bydlel v zemi původu u otce v rodinném domě. Matka již zemřela. Na Ukrajině má ještě prarodiče. S rodinou si volá cca jednou měsíčně. Jako jedinou překážku ve vycestování do země původu uvedl válečný konflikt Ukrajiny s Ruskou federací. V případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně.
10. Žalobce byl od 18. 8. 2021 do 8. 8. 2022 zaměstnán u společnosti X a od 1. 9. 2022 u společnosti X.
11. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. května 2021, č.j. MV-93965-1/OAM-2022, se podává, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. Z písemného materiálu „Ukrajiny, informace OAMP ke dni 19. 4. 2022, Politická a bezpečnostní situace“ se mimo jiné podává, že dne 24. února 2022 zahájila Ruská federace invazi na Ukrajinu, kdy ruské vojenské jednotky vstoupily na ukrajinské území z několika

směrů. Hlavním cílem vojenských aktivit ruských sil jsou města a klíčovou ruskou taktiku představuje dělostřelecké a raketové ostřelování zaměřené na vojenské cíle, civilní objekty a infrastrukturu.

12. Dne 20. 3. 2023 správní orgán prvního stupně umožnil žalobci, aby se ve smyslu ust. 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a k těmto se vyjádřil, což žalobce učinil.
13. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 20. března 2023 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému si žalobce podal blanketní odvolání, které následně ani k výzvě správního orgánu prvního stupně nedoplnil. Žalovaný následně vydal žalobcem napadené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, jak je popsáno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na žádost žalobce nařídil jednání.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců (ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) *policej vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že dle jeho mínění napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné odůvodnění k tomu, aby mohlo být označeno za přezkoumatelné, když je z něj patrné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a k jakým skutkovým a právním závěrům na základě těchto dospěl. Zdejší soud v tomto směru nezaznamenal v napadeném rozhodnutí žádných nedostatků ústících v jeho nezákonnost, která by měl spočívat v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
19. Městský soud rovněž nesdílí názor žalobce o nepřiměřeně stanovené době, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Správní orgány při jejím stanovení ve výměře 12 měsíců (tj. v dolní polovině zákonné sazby) vycházely především z toho, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně nejméně po dobu 74 dní, když na druhou stranu zohlednily to, že si žalobce nebyl plně svého neoprávněného pobytu vědom, sám se dobrovolně dostavil k řešení své pobytové situace a že se správním orgánem spolupracoval a vypovídal.

20. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27). Městský soud v Praze přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí ohledně výměry doby, pro kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropského unie, vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, že by nebylo v souladu s pravidly logického usuzování, ani že by premisy takového úsudku nebyly zjištěny řádným procesním postupem. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvanácti měsíců uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou dobu trvání protiprávního stavu ze strany žalobce, soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
21. Jak správní orgán prvního stupně zejména na str. 6 svého rozhodnutí, tak žalovaný na str. 3 a 5 napadeného rozhodnutí stanovenou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, řádně odůvodnily, protože ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru zdejší soud neshledal důvodnou. Odůvodnění správních orgánů je sice v tomto směru vcelku poněkud stručnější, nicméně toto je poplatné také té skutečnosti, že žalobce v rámci svého odvolání proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu námitku nedostatečného či nesprávného odůvodnění délky správního vyhoštění neuplatnil, protože žalovaný neměl logicky povinnost se s touto zvlášť vypořádat, když sám v tomto směru žádné deficity rozhodnutí nalézacího správního orgánu neshledal.
22. Správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10.

2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

23. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona musí správní orgány podle § 174a zákona zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly podle názoru soudu dostatečně podrobně, když naznačily, že správní vyhoštění jistě určitým zásahem do soukromého a rodinného života žalobce bude, a poměřovaly tento zásah zejména se skutečností, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně déle než dva měsíce a svým poněkud laxním přístupem, kdy vyřízení prodloužení zaměstnanecké karty ponechal jen na svém zaměstnavateli, který v tomto směru neučinil žádné kroky, přišel o své legální pobytového oprávnění. Zdejší soud proto ve shodě se správními orgány neshledal nepřiměřený zásah rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života ani do soukromého a rodinného života jeho sestry pobývajících na území České republiky na základě dočasné ochrany. Závěr o přiměřenosti zmíněného zásahu pak nalézací správní orgán dostatečně odůvodnil zejména na str. 5 svého rozhodnutí a žalovaný nepochybil, když odůvodnění správního orgánu prvního stupně bez dalších podrobností (s ohledem na blanketní povahu odvolání žalobce proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu) aproboval, a proto nelze rozhodnutí správních orgánů ani ohledně posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a případně jeho sestry shledat nepřezkoumatelnými.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Soud tak žalobu s ohledem na vše shora uvedené jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 12. července 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce